

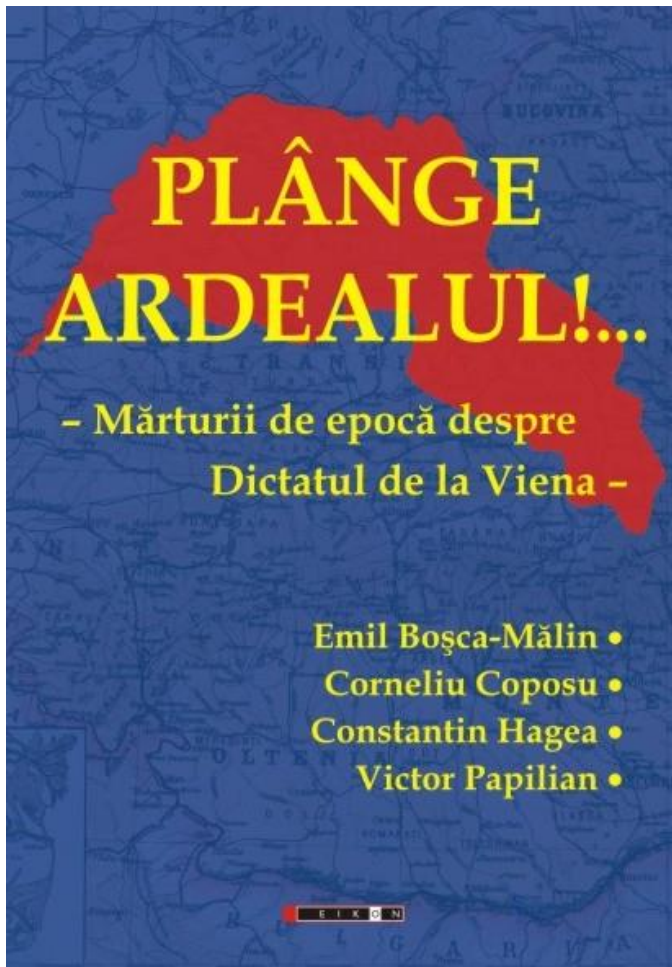
AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

Plânte Ardealul!...

Prof. univ. dr. Mircea POPA

Când se sfâșie o țară, cum a fost sfâșiată România în 1940, și o jumătate de milion de români au pornit în „marea pribegie”, poate fiecare să-și imagineze șocul emoțional declanșat de o asemenea catastrofă.

Disperarea, durerea, amărăciunea, mâhnirea, tristețea în general și furia neputincioasă au fost sentimente firești care au cuprins întreaga societate românească.

Din fermentarea lor s-au născut cele patru mărturii; poate cele mai semnificative pentru tristul eveniment.

1. Mărturia lui Emil Boșca-Mălin: *Cluj 1940*.
2. Mărturia lui Corneliu Coposu: *Ungaria ne cere pământul...*
3. Constantin Hagea: *Plânte Ardealul!... Septembrie 1940*
4. Victor Papilian: *Cu steagul înfășurat – Amintiri de la evacuarea Clujului*

*

Mărturia cunoscutului ziarist Emil Boșca-Mălin „*Cluj 1940*” este un reportaj scris „la cald”, cu talent și spontaneitate știe să surprindă cu agerime deruta clujenilor imediat după difuzarea de către radio Budapesta a știrii „incredibile” pentru români a cedării Ardealului de nord.

Cine vrea să retrăiască atmosfera

cumplitului eveniment să citească acest text care sintetizează cele mai semnificative momente: de la tragerea clopotelor într-o dungă, intonarea spontană a imnului național și până la strigătul disperat: „Vrem război”.

Mărturia lui Corneliu Coposu „*Ungaria ne cere pământul...*” este de fapt un studiu istorico-juridic documentat.

Argumentele invocate de revizioniști pentru a-și dovedi dreptul asupra Transilvaniei ar fi: 1. situația geografică; 2. integritatea economică anterioară; 3. cultura superioară; 4. voința populației de a se întoarce la Ungaria; 5. supremația etnică; 6. tradiția istorică.

Coposu analizează detaliat fiecare punct.

După el argumentul geografic este superfluu, cel economic adică pierderea unei provincii bună de muls se poate corecta prin reforme interne. Argumentul cultural nu are sens a fi invocat din moment ce statul ungar a ținut cultura naționaliștilor sub obroc prin volnicii necunoscute în Apusul civilizată.

Supremația numerică este inexistentă după toate recensămintele. „Dreptul istoric” nu poate fi invocat de către Ungaria pentru că ea nu a fost niciodată un „stat unitar” și nici „stat național maghiar”.

Documentele istorice citate de C. Coposu pun în lumină inutilitatea propagandei revizioniste bazată pe cele mai evidente falsuri istorice.

Zguduitoare și plină de tensiune este mărturia eminentului ziarist Constantin Hagea, președintele Sindicatului Ziaristilor din Ardeal și Banat, semnificativ intitulată „*Plânte Ardealul...*”, în care relevă un aspect rar manifestat de români, unitatea și solidaritatea exemplară de care au dat dovadă în această teribilă împrejurare.

În fine, cea mai amplă mărturie, este aceea a cunoscutului prozator clujean, doctorul Victor Papilian, sub titlul „*Cu steagul înfășurat!*”

„**Steagul înfășurat**” simbolizând aici îngenuncherea unui oraș, a unui popor, a unei țări. Metafora „steagului înfășurat” apare des ca un rămas bun de la Cluj și de la principalele lui instituții.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

La evacuare, steagul era ultima piesă luată de refugiat. „Steagul înfășurat” este dus de fiecare dintre ei ca, nu peste multă vreme, să-l desfășoare iar, ca simbol al luptei și al victoriei ce va să vină...

Cele 4 mărturii sunt însoțite de un studiu istorico-literar remarcabil, intitulat „*Dictatul de la Viena și conștiința literară românească*” al d-lui profesor doctor Mircea Popa.

Nu cred că este cazul, să subliniez că studiul este o sinteză magistrală a momentului de istorie recentă ilustrat de cele patru mărturii care constituie și patru izvoare documentare dintre cele mai autorizate și credibile.

Profesorul Mircea Popa ne avertizează că NU avem voie să uităm acest moment istoric catastrofal pentru istoria poporului și a țării noastre.

Atenție români!

Nu vă lăsați aburiți! *Învățați din istorie!* Deși confrați istorici de-ai mei cumpărați cu burse grase și alte avantaje spun că de fapt istoria *nu se repetă* și că acum suntem sub aceeași umbrelă NATO.

Dar Grecia și Turcia nu sunt la fel?

Și mai anii trecuți Cipru nu s-a împărțit în două într-un război crâncen între cele două țări din NATO?! Dar apariția STATULUI KOSOVO este un lucru cinstit?

Noi trebuie să cunoaștem foarte bine perioada istorică, a anilor '40, precum este obligatoriu să cunoaștem și *sufletul* celor care au complotat 20 de ani (1920-1940) pentru ca două puteri fasciste-Germania și Italia să ne impună acest dictat.

Fiți liniștiți, veți găsi zeci de studii despre sufletul poporului român, disecat și tocat mărunt, dar nu cred că veți găsi multe texte asemănătoare despre cei ce ne-au sfâșiat țara în 1940 și ne-au alungat în refugiu.

Și totuși veți înțelege mai bine acel moment istoric dacă voi cita dintr-o autocaracterizare din 1899 reproducă de *Gazeta Transilvaniei* (nr. 122 din 16 iunie) după *Egyetértés* nr-ul din 14 iunie 1899:

- „În fiecare din nou zace o bună doză din firea tiranului”. În unii mai mică în alții mai mare. Mai mare este în noi înclinarea spre a porunci, decât a asculta”.
- „Cu dreptul altuia nu prea ne batem capul, și dacă suntem destul de tari, nu-l respectăm”.
- „Aici ne purtăm c-un fel de simpatie față de persoana volnică. Simțim că în împrejurări identice și noi am face tot așa”.
- *Puterea ne slăbește și ne întunecă vederea. Ea are asupra noastră influență preponderentă căci întreaga societatea noastră s-a edificat în trecut pe dreptul celui mai tare.*

Multe momente și aspecte m-au impresionat din cele patru mărturii, dar parcă un dialog de-aici din piața Unirii m-a pus pe gânduri mai mult decât altele. La vestea că „S-a cedat jumătate Ardealul Ungariei!...”, clujenii adunați în piață replică:

„- Nu, nu se poate.

- Sunt minciuni. Calomnii!

- *Așa ne trebuie, dacă nu am știut să reacționăm* [sb.ns. G.N.]”

Riposta aceasta cu „*nu am știut să reacționăm*” mi-a sunat *ciudat de actual* știind că se vede cu ochiul liber în chiar zilele noastre lipsa de reacție a oficialităților noastre față de niște eforturi din ce în ce mai evidente de a *destrăma azi* țara noastră și așa greu încercată de nenorocita criză arhicunoscută.

Un semnal de alarmă l-a tras acum ceva vreme istoricul Dinu C. Giurescu, demonstrând că ultima variantă de regionalizare, la presiunea și dictatul (alt dictat) UDMR-ului cuprinde regiunea Harghita, Covasna și o parte a Mureșului, *identică* cu teritoriul smuls României în 1940.

Lipsa de reacție a regimului și lupta forțelor răului de a introduce pe șest un fel de Regiune Autonomă Maghiară, mă duce cu gândul la *Trădarea României* din 1883 când *tratatul secret* cu Puterile Centrale ne-ar fi plasat în altă tabără decât în cea pe care o dorea poporul. Din fericire în 1914 forțele binelui au hotărât altfel.

România a mai fost trădată și cumplit trădată de tratatul secret Hitler-Stalin în urma căruia am pierdut Basarabia, fapt prevăzut în *anexa secretă a tratatului* despre care se susținea că nu există. Nu era adevărat. A existat și a produs efecte!

Acum, astăzi, se pare că acționează prevederile unui nou *tratat secret* între Germania și fosta U.R.S.S., care tot așa, se spune că nu există, dar Doamne! *Noi îl simțim!*

E vorba de cunoscutul (și necunoscutul) *tratat Kohl-Gorbgiaciov.*

Desfășurarea aproape a tuturor evenimentelor de la 1990 și până azi 2011 se încadrează perfect în punctele sale.

Iată câteva dintre ele, devoalate de un ziarist italian și reproduse în *Revista de Istorie Militară* (București, nr. din mai 1999).

Părțile se angajează:

«1. Să nu se opună divizării Cehoslovaciei;

4. *Ungariei i se va permite urmărirea scopului de a-și câștiga teritoriile pierdute după Primul Război Mondial prin tratatul de la Trianon (1920)* [sb.ns. G.N.]

6. Să nu se ridice obiecții la divizarea Jugoslaviei, să fie de acord cu intrarea Croației și Slovaciei în sfera de interese economice a Germaniei și să susțină unirea Ucrainei Transcarpatice cu Ungaria, dacă naționaliștii ucrainieni ar desfășura „activități distructive”.»

Nu vi se pare că din 1990 și până azi Ungaria își urmărește nestingherită [decât de Slovacia] scopul înscris în punctul 4 al tratatului secret?

Nu vi se pare că cineva, pe undeva, își trădează țara? În final, consider că cele patru mărturii readuse la lumină de către d-l prof. Mircea Popa trebuie să ne mobilizeze să luptăm mai aprig împotriva trădării și a cozilor de topor.

Și mai ales să nu UITĂM că în 1940 am fost trădați de o parte dintre cei cu care am trăit împreună, exact cum a făcut coloana V-a din Sudeți la ordinul lui Hitler? Am fost trădați de nemți, de italieni, de englezi, de francezi, de ruși, de bulgari și de atâția alți mari europeni care acum ne despoaie și ne storc cum au făcut-o și altădată.

Zile ale trădării au mai avut românii și altele, însă istoricii elitiști năimiți de unii și de alții nu știu să marșeze decât pe clișeul cum au trădat românii, deși este evident că noi ne-am apărat ființa națională...

Acum, în aceste vremuri tulburi și grele să nu uităm cât vom trăi și vom fi români poezia scrisă cu inspirație divină, cu ceva vreme în urmă (1 iunie 1997) de către Adrian Păunescu,

ZIUA TRĂDĂRII*

Puține conștiințe mai sunt în țară treze,
Protipendada râde și micul vodă minte,
De silă, de rușine, strămoșii din morminte
Se scoală dintr-odată și vor să emigreze.

Trădarea pune frâul pe nația săracă,
Reînflorește frica în ochi și în ferestre,
Sporește sistematic importul de căpestre,
Poporul reînvață, înspăimântat, să tacă.

Îmbracă-te în doliu, nefericită țară,
Cernește-ți și năframa, cernește-ți și lumina,
Pierd capii tăi Ardealul și-ngroapă Bucovina
Și tristei Basarabii îi dau motiv să moară.

Nu mai avem nici pâine în preajma gurii mute,
Se vinde România pe preț de sold, în lume,
Așa că uită-ți țară, istorie și nume,
Deșteaptă-te, Române, îmbracă-te și du-te.

Întreaga carte, toate cele 4 mărturisiri sunt ca o rană încă deschisă pe care doar noi bătrânii o simțim parcă mai dureroasă. Dar am cunoscut și tineri, care se revoltă când văd cum nefericiții revizionști, șovini până-n măduva oaselor ațâță ura antiromânească invocând *Dumnezeul ungarilor* și clamând ca și la 1848-1849 că „*Dumnezeul românilor a murit*”. Oare chiar așa să fie?

Gelu Neamțu
22.III.2011

* Adrian Păunescu, *Tragedia națională*, Ed. Păunescu, 1997, p. 235.